

HÄMÄRÄSTÄ VALOON Lokakuun jäänteet edessä harmaan hämärinä päivinä. Metsä hengittää tihkusateen kostuttamina henkäyksinä kuin kuumeinen vanhus sairastuoteellaan, mielessä tietoisuus siitä, että nouseekohan tästä vielä. Korkeitten kuusien pylväät seisovat tummina ääneti, oksillaan maahisen partana riippuvaa naavaa. Parta on takkuinen ja ryvettynyt, siinä kiiltävät kirkkaat vesitipat, kuin kesästä luopumaan joutuneen lohduton itku. Marraskuun päivät. Kaksi pimeää nenäkkäin. Molemmat kuin toistensa kuvat, ei mitään eroavaisuutta, aamu samanlainen kuin ilta, yhtä hämärä ja sama lämpötila molemmilla. Ilmassa kuolleitten lehtien ja lakoontuneen heinän tympeät hajut. Tulisi jo kunnon talvi, sellainen oikea isotalvi, joka peittäisi väsyneen maan. Ei enää tarvitsisi olla välitilassa, odottamassa. Armahtaisi jo, ja toisi päivään hivenen valkeutta. Tulisivat tuulet ja tuiskut. Tulisivat tulipalona kipinöivät pakkasyöt, sellaiset jotka kuuluvat oikeaan talveen. Kaikki tulee kuitenkin ajallaan, ei toivoen, eikä käskien vaan sitten kun aika on. Kohta jäätyy järvet ja routa puree maata syvältä. Iskee viima piiskana sivaltaen jääkiteitä vasten hiihtävän kasvoja. Isotalvi on tullut, se on täällä ja kestää kuukausien päivät. Viikoiksi venyvät pakkaskaudet ajavat etsimään suojaa tahi lämmintä uunin kuvetta. Kaikki on haurasta kylmyyden jäykistämää helposti rikkoontuvaa materiaa. Pakkasen ote on puristavan vankka ja se pitää vielä aikoja. Valo tihkuu ensin lyhyinä hetkinä, niin vähän kerrallaan, ettei sitä huomaa. Pakkanen pitää pintansa, se ei anna vähällä periksi vesitipan oksalta irrottavalle auringolle. Yöt ovat pakkasen herruuden aikaa, se pullistelee mahtiaan paukauttamalle metsän puuta ja nurkkajuuria. Päivä jatkuu vääjäämättä. Valo syö pimeydeltä minuitteja vähä vähältä, kohta minuutit ovat jo kasvaneet tuntien mittaisiksi. Pakkanen tekee yövuorojaan sinnikkäästi, se kovettaa auringon nuoskaaman lumen hangeksi ja jäädyttää liikkuvan veden puikoiksi. Hanki kimmeltää pakkasen kaverin, kuun valossa pieninä tähtinä, on yön kylmin hetki. Kohta on aamu ja aamun auringon valo räpäyttää hangen häikäisevään kirkkauteen. Valoa on yhtä äkkiä kaikkialla. Pimeään tottuneet silmät siristyvät ylenpalttisen kirkkauden edessä ja se on vasta alkua mitä on tulossa. Valo syö pimeyden lopulta miltei kokonaan. Aurinko nujertaa pakkasen voimat ja pakottaa sen antautumaan ehdoitta. Hanget hupenevat ja häviävät pakkasen perässä juosten puroissa kuin viimeistä päivää alta pois. Korvaus harmauden, pimeyden ja kylmyyden kokeneille on ylitevuotava. Valon määrä on häkellyttävä, mutta se ei vielä riitä alkuunkaan. Ei riitä heleä vihreys ja huumaava lintujen viserrys. Sen on valloitettava kaikki niityt ja metsät. Ei riitä kukkivat rinteet ja notkot. Sen on kilpailtava siitä missä on kauneinta. Elämän syke vyöryy valtavana vyörynä mullistaen kaiken ja ulottuen joka ainoaan sopukkaan, välittämättä siitä onko siellä metsää tai asfalttia, kuuntelematta sitä onko sen tuleminen toivottua vaiko kiellettyä. Vielä on varaa rahkeissa panna paremmaksi, kun vihreys syventyy ja kevät taipuu kesäksi. Järvien siniset selät peilaavat auringon paisteen kultaisena, alati vaihtuvana välkkeenä. Ensimmäiset hellepäivät houkuttelevat veden ääreen ja herättävät tunteen kaiken täydellisyydestä. Pihkapuu tuoksuu kankailla erikoisen miellyttävänä ja olevaisten on hyvä olla. Runsauden sarvi tuntuu ehtymättömältä. Valoa, lämpöä, elämää, kaikkea niin paljon, että on mahdotonta nauttia kaikesta. Satoja, tuhansia kukkivia kukkia yhtä aikaa kaikissa mahdollisissa väreissä. Lempeää kesätuulta, lämmintä uimavettä ja ilman raikastavaa sadetta. Tuoksuvia rauduskoivuja vastaan taittajille, marjaa ja sientä metsät väärällään. Pelloilta heinää ja rehua. Raukeina uinuvia kesäöitä, peilinä maisemaa heijastavia lampia ja suopursun tuoksuisia suomaita, kaikkea tätä on nyt tarjolla vielä vähän aikaa, kunnes jo vilja kypsyy ja tuulella on mukana tuntua alkavasta syksystä.